

Борис
Чамлай
Власна
думка

БІБЛІОТЕКА «ПЕРЦЯ» № 256

Борис ЧАМЛАЙ

ІЛЮСТРАЦІЇ А. АРУТЮНЯНЦА

КИЇВ. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА».
1981

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 256

Борис Феоктистович Чамлай

СОБСТВЕННОЕ МНЕНИЕ
(На украинском языке)

Иллюстрации А. Арутюнянца

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Д. Молякевич

Здано до набору 21. 08. 81. Підписано до друку 06. 10. 81. БФ 13515. Формат видання 70×108/32. Папір газетний. Гарнітура літературна. Високий друк. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 2,28. Тираж 95.000. Зам. 03917. Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Адреса редакции: ул. Петра Нестерова, 4.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Борис Чамлай
Дружній шарж.

ВЛАСНЕ КАЖУЧИ...

В цій книжечці, шановний читачу, ти прочитаєш вірш-мініатюру «Після ревізії». Так от знай: із подібними ревізорами її автор, сиріч Борис Феоктистович Чамлай, компанії не водить. Бо працює він інспектором-ревізором у Кіровоградському обласному відділі соціального забезпечення, а це, власне кажучи, зовсім інша парафія.

Що Б. Чамлаєві, філологові за освітою, на роду було написано в ревізора перевернутися, давно, власне кажучи, помітним стало: іще вчителюючи, він пильно приглядався до життя і все грішне та негоже віршованим словом на чисту воду виводив. А надрукувавши в 1960 році одну із байок у газеті «Кіровоградська правда», уже по-справжньому за цю справу взявся: почав постійно виступати на сторінках республіканської преси, зокрема — «Перця».

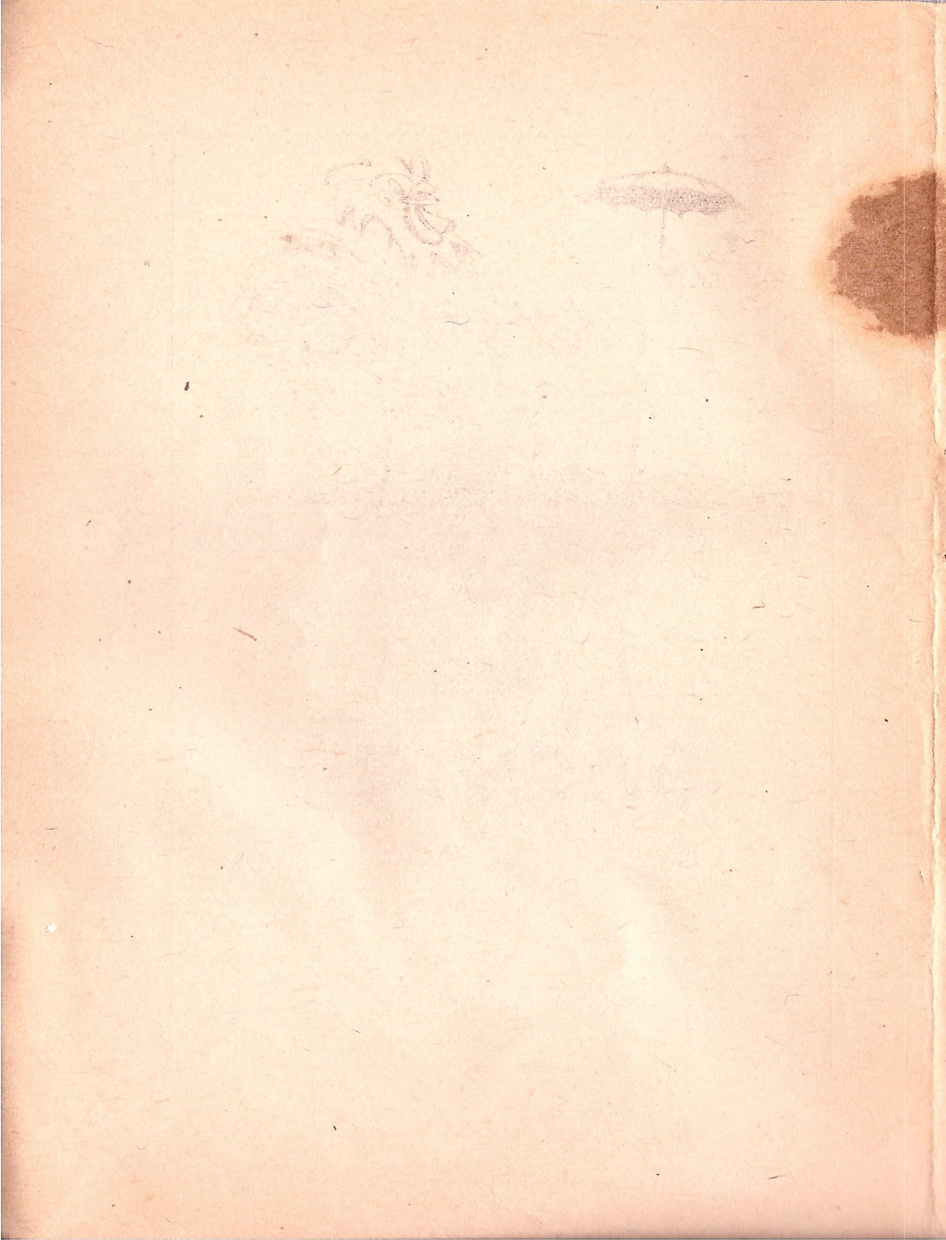
З часом його зацікавила одна проблема: «Кому сняться кислиці?». І він успішно справився із нею, що й підтвердило в 1974 році видавництво «Промінь», видавши під такою назвою збірку його гумористичних та сатиричних віршів.

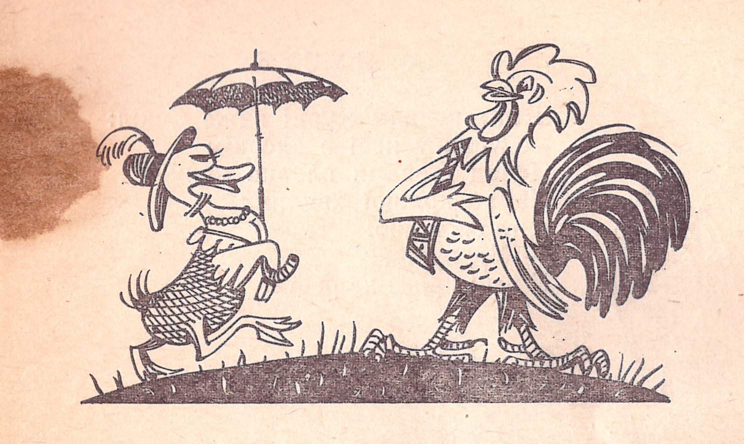
А оце вже й до «Власної думки» дійшов. Як на нашу думку, то в її автора і власний голос чутно. Мовиться, звісно, про голос гумориста й сатирика, бо, власне кажучи, вперше власний голос у прямому розумінні він подав одразу ж, як тільки в с. Розкішному на Кіровоградщині на світ з'явився. Щоправда, власної думки тоді у нього ще не було — тато з мамою за нього думали. Тепер же, завдяки оцій «Власній думці» ти, читачу, маєш повнішу змогу і про Б. Чамлая-поета власну думку скласти. І, сподіваємося, приємну.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Пучок

БАЄЧОК

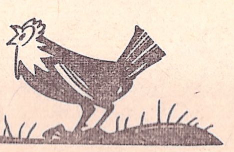

МІНЛИВА

У літню спеку
Півень біг за клуню
І Качку стрів.
Не Качку, а — красуню.
— Без тебе я,
Мов риба без води,—
Співає їй,—
— А Курочку ж куди?
— Та ну її!
Мінлива, вража дочка:
Із Курочки
Зробилась раптом Квочка.

ПУСТЕ

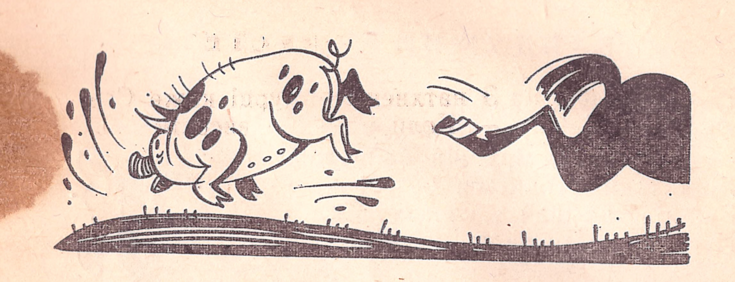
З натхненням Курці каже Сокіл:
— Коли у небі я високім
Понад степами плавно лину —
Немає кращої хвилини...
А та спокійно:
— Ет, пусте:
У небі просо не росте.

ЗАСЛУГА

Уздрівши Солов'я,
Осел почав казати:
— Це прадід мій
Навчив ваш рід співати,
Порадивши
У Півня всім учиться.
Тепер і ти
Співаєш, як годиться.

ЗАЙВА РОЗКІШ

Свині,
Яка забралася на тік,
Буланий Кінь
Копитом дав під бік.
Відтоді
Часто хрюкає Свиня:
— Копита —
Зайва розкіш для Коня.

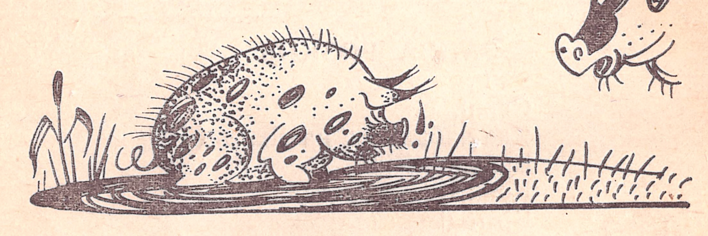
СПАСИБІ

Всю нічку
Кіт біля нори сидить.
Аж тут — Полкан:
— Що, взявсь Мишей ловить?!
Я можу ковбаси тобі дістати.
— Це з нашого м'ясного комбінату?
— Еге ж.
— Спасибі, сам їж ті харчі.
Я краще вже не спатиму вночі.

БАЙДУЖИЙ

Одного разу край села
Сказала Льоха про Вола:
— Якийсь надміру він байдужий.
Хіба таким годиться буть?! —
Зустріне на шляху калюжу
Й спокійно може обминуть...

МОЛОДЕЦЬ

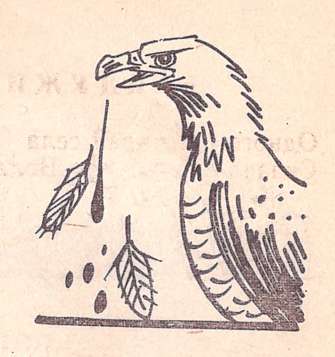

— Ну й молодець! —
Хвалив Рябко Щеня,—
Ану вкуси,
Ану вкуси Коня.
Отак його:
За хвіст зубами — клац...
Рвонулося Щеня,
А Кінь копитом — бац.
Заверещало, впало і... здиха.
А де ж Рябко?

Сховався од гріха.

ВЛАСНА ДУМКА

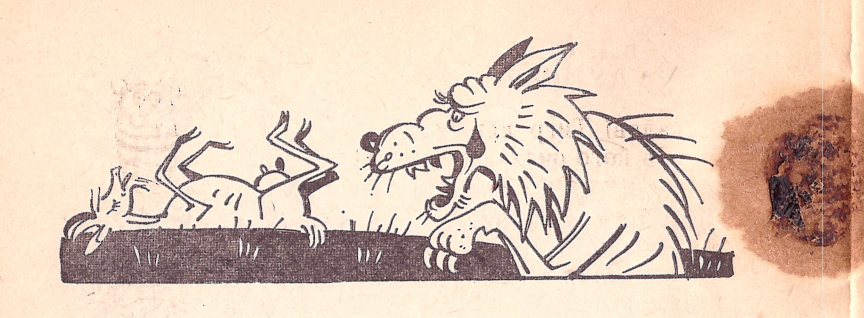
— Якої думки
Ти про Солов'їв? —
В Шуліки раз
Питається Синиця.
— Хорошої.
Я їх чимало з'їв
І, думаю,
Це непогана птиця.

ПОМІЧНИК

Ведмідь
Почав ревіть:
— Піду
Серед Вовків
Порядок наведу!
А Заєць з-за куща:
— Ходім удвох,
Ото вже буде їм
Переполох.

ВОВЧЕ ГОРЕ

Вже мертву
Вгледівши Козу,
Старенький Вовк пустив сльозу.
А хтось питає: — Що з тобою?
— Та жаль... Не з'їв її живою.

У ЧІМ ПРИЧИНА

Дивилась Киця вгору часто.
А Курці Курка зозуляста:
— Напевно, розум в неї є —
Дивись,
Як світ цей пізнає...
А та:
— Чи ти зросла у лісі?!
Горобенята бачить в стрісі!

СМІЛИВА

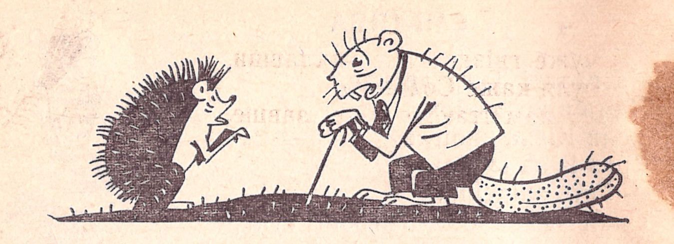
На галяві Тигр дрімає.
Лють в його очах...
Коли Кізка вибігає
Враз із-за куща:
— Геть звідсіль!
Тікай негайно! — Тигрові гука,—
Зараз ми тут на травичці
Вдарим хропака...
Тигр дивується:
Це дійсність,
Чи, можливо, сон?..
Коли глядь — а за Козою
Появився Слон.

ДОВІВ

Шуліка сам, без адвоката,
Довів у лісі на суді,
Що першими таки курчата
На нього кинулись тоді,
Як пролітав він над подвір'ям...

Тепер до нього всі — з довір'ям.

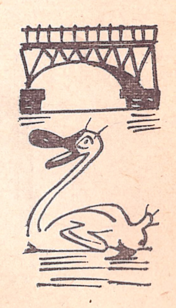

«ТРАВОЇДНИЙ»

— Ти чув,— Їжак Бобра спитав,—
Вовчисько травоїдним став?
— Та чув,— на те йому Бобер,—
Він вчора з Цапа шкуру здер,
А в Цапа того, річ відома,
За харч — травичка та солома.

●

МОЖНА Й ТАК

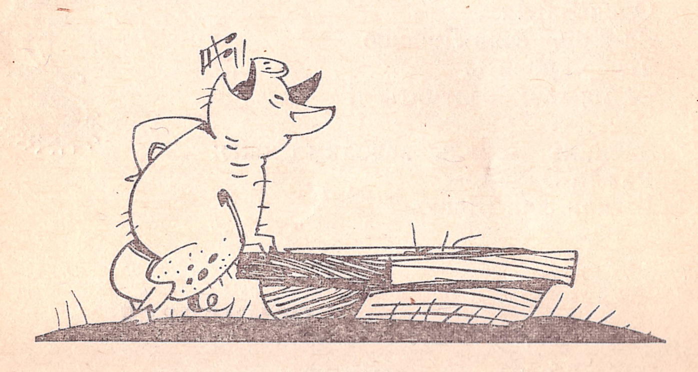

Де річка в'ється серед нив,
Робочий люд місток зробив.
Попрацював робочий люд.
А Гуска каже:
— Зайвий труд.
Навіщо будувать мости,
Як можна й так переплисти?!

ДБАЄ

В чуже гніздо яйце поклавши,
Зозуля каже Солов'ю:
— Я пам'ятаю, друже, завше,
Що треба дбати й про сім'ю.

НЕ ТОЙ ТАЛАНТ

Просила Півня Льоха-мати:
— Навчи-но Порося співати.
Згодився Півень-неборак,
А через тиждень каже так:
— Воно кувікає охоче
Лише тоді, як їсти хоче,
А як Господар дасть помий,—
Ніяк не хоче — хоч убий.

ПОРАДА

Один Баран
За жінку взяв Лисицю.
Тепер кричить:
— Бажаю розлучиться!

Звідціль мораль виводимо оцю:
Раз ти Баран,—
Шукай собі Вівцю.

ПОМИЛИВСЯ

У чистім полі,
Серед трав
Бичок теорію вивчав:
«Як воза правильно тягти».
І ось,
Коли досяг мети,
Його підводять до ярма.
— Ярмо?! Мені?!
Дурних нема,—
Бичок, мов дзига, закрутився,—
— Ні, ні,
Я фахом помилився!

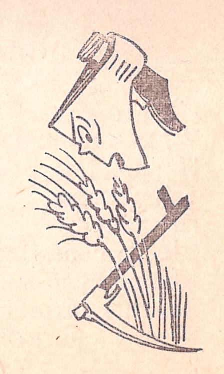
СПІЛЬНІСТЬ

Побачивши Слона,
Що сіно їв зелене,
Цапок усюди
Став хвалитись так:
— Чи вам відомо,
Що в Слона і в мене
Один і той же смак...

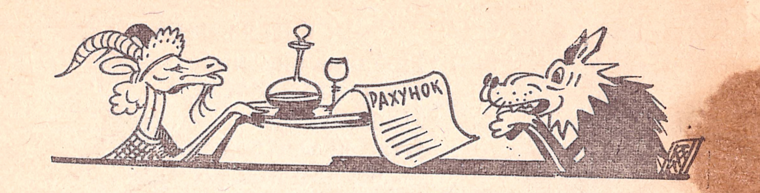
І люди є подібного гатунку:
Шукають спільності у шлунку.

●

ПОВЧАЛЬНИЦЯ

Коса — аж свище —
Косить жито.
Сокира
Вгледіла й повча:
— Не так!
Ну скільки можна вчити!? —
Рубай з плеча!
Рубай з плеча!!.

НОВИНА

— Ти чув, Їжаче, новину?
Коза із Вовка здерла шкуру.
— Та ну?!
Ти що це, Сірий, мелеш здуру?
— Не віриш?
Це вже точні дані:
Повсюди поголос пішов —
Коза працює в ресторані,
А Вовк вечеряти зайшов.

●

НОВАТОР

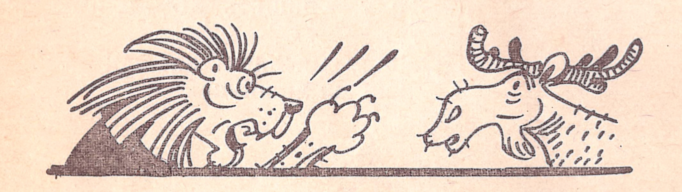

Новаторство
У лісі теж панує.
Наприклад, Вовк —
Той ось що
Пропонує:
Щоб в цьому лісі
Краще було жити,
Зайцям потрібно
Ноги вкоротити.

ІНДИК

Бухгалтер-ревізор Індик
В дворі перевіряв курник.
На яйцях Квочка там сиділа.
Індик їй: — Що, не маєш діла?..
І став повсюди гелготати:
— У курнику — роздуті штати!

У ЛІСІ

Шуміли звірі:
— Це не жарт:
Сьогодні в Лева стався інфаркт!..
Учора
Гримнув так на Лося,
Що ось таке із ним стряслося...
Ох, бідний Лев!..
Ох, бідний! Ох!..
— А з Лосем що?
— Той зразу здох.

Радійте, люди! — всяк бо ж знає:
Таке у звірів лиш буває.

ЩАСЛИВЦІ

До гаю якось завітав Глухар:
— Хто старший тут?
— Та я,— пищить Комар,—
Бо тут
Пройшли мисливці на зорі
І тільки ми лишились —
Комарі.

●

МИМО ВУХА

Раз Посмітюха у саду
Сказала,
В очі дивлячись Дрозду:
— Ти — чародій,
Знавець сердечних струн...
А відлетівши, кинула:
— Свистун.

Але Дрозду
Усе те мимо вуха,
Що думає про нього
Посмітюха.

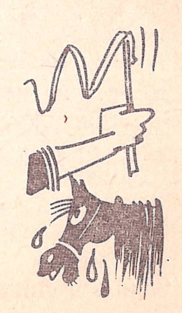

УТОЧНЕННЯ

Осел-інспектор, строгий зовні,
Робив ревізію в коровні.
Перевіряв: які надої,
Чи є в надоях перебої...
Все перевірив той Осел!..
Лиш не заглянув до ясел.

●

ОПТИМІСТ

У Коней лихо і журба:
Притьмом у яму
Вскочила гарба.
Силкуються,
Аж падають із ніг...
— Та витягнем! —
Висвистує Батіг.

НЕ РОЗІБРАВСЯ

Сидить Кудлань
На ланцюгу прикутий.
— За що тебе? —
Питає Пес-сусід.
— Ет, що й казать.
Не розібравсь, як слід,
І гавкнув там,
Де мав лише лизнути.

ЦІНИТЕЛЬКА

За пісню,
Що звучала у саду,
Вручає Ворон
Премію Дрозду.
Де не візьмись —
З'явилася Руда:
— І що тобі сподобалось
В Дрозда?!
Он в Півня голос!
Краще не бува —
Я завмираю,
Коли він співа.

ВАЛИ ДАЛІ

Могутній Лев кричав на Лиса:
— Ти розвалив роботу в лісі!
А я на тебе мав надію,
Я доручав тобі, як другу!
Збирайся на периферію —
У лісосмугу!

Мораль уже відома нам:
Тут розвалив, вали ще й там.

●

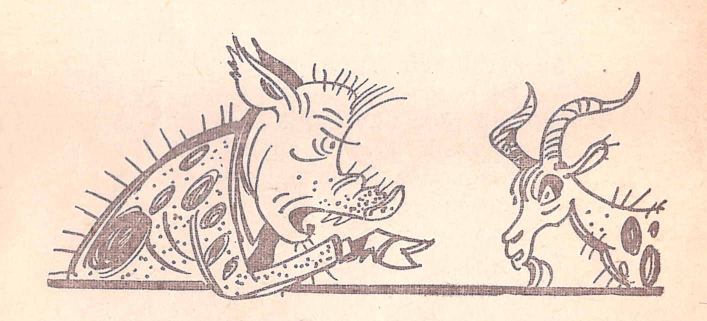

ХВАЛИТЬ

Лис Півня хвалить:
— Красень, молодець.
Я слово дать завжди готовий,
Що з тебе вийшов би чудовий...
— Співак?
— Ні, друже, холодець.

ПЕРЕКОНЛИВЕ СВІДЧЕННЯ

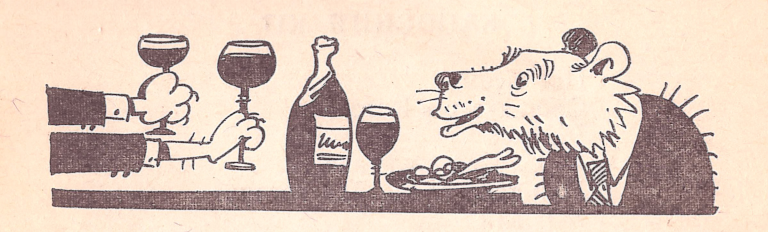
Питає Вепр у Цапа край ліска:
— Це ти обгриз дерева
до вершка?
— Чи ж я дістану?
— Ти плати-но штраф:
Про це мені повідав сам Жираф.

ВИРІШИЛИ

В саду весь день дзижчали мухи:
«Ну, доки нам терпіти муки?!
Усі ганяють нас і б'ють,
На світі жити не дають.
Щоб добру славу всюди мати,
Давайте будем мед збирати...»
На цьому і зійшлись, як стій!..
Та й полетіли всі... на гній.

ВСЕ ПРОСТО

У Зайця в гаю
Іменини були.
На них
За здоров'я Ведмедя пили...
Чому ж не за Зайця?!
Це ж як зрозуміть?..
Все просто:
Запрошений був і Ведмідь.

●

ДОВІДКА

До Лева
Сірий Заїнько прибув:
— Я прошу довідку:
Який мій батько був?
— Ти хочеш знать
Твій батько був який?..
Лев позіхнув і написав:
Смачний.

КАПОСНИЙ КІТ

Під лісом
Слон зустрів Кота
І каже:
— Слухай, хулігане,
Про тебе слава йде погана:
У Півня
Вирвав ти хвоста,
В Сірка
Поцупив кусень м'яса,
В Господаря украв ковбаси...
Гріхи у тебе — скрізь і всюди.
Запам'ятай: погано буде,
Як прийде ще одна заявка...
А Кіт йому:
— Іди, не нявкай!

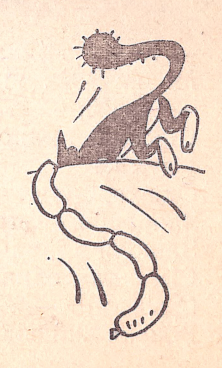

ЛАГІДНЕ СТВОРІННЯ

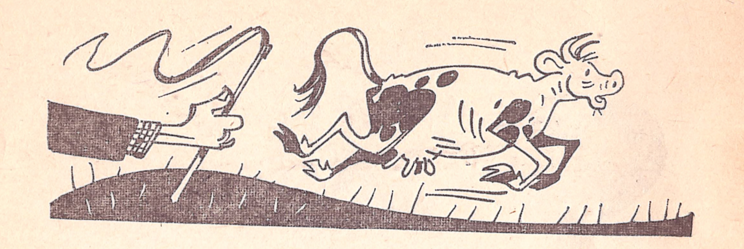
Гадюку вгледівши,
Гукає Пес до Півня:
— Дивись,
Яке то лагідне
створіння!
Мирнішим, певне, й бути вже
не можна—
Звивається і повза перед кожним.

●

АНІ МУР-МУР

Зловив Кіт Мишку невелику.
І наробив такого крику,
Що все живе
Тікало з двору.
А як ковбаску із комори
Потяг, нанизану на шнур,
Про це — ніде ані мур-мур.

КОЛЕГИ

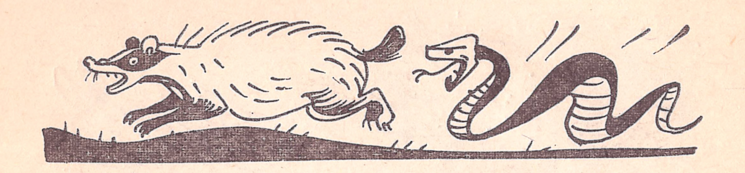
Гирлигу стрівши біля тину,
Батіг пита: — Ну, як живеш?
— Та так... Виховую скотину...
— А той із гордістю:
— Я теж.

●

ЗАПРОСИВ

— Ходім обідать,—
Мовив Вовк до Зайця,—
— Ходім,—
Сіренький радо обізвався,—
І думає:
Оце-то, брате, чудо!
Запрошує — вгощати, значить, буде...
Зайшли в їдальню.
Сім було годин...
О восьмій —
Вовчик вийшов сам-один.

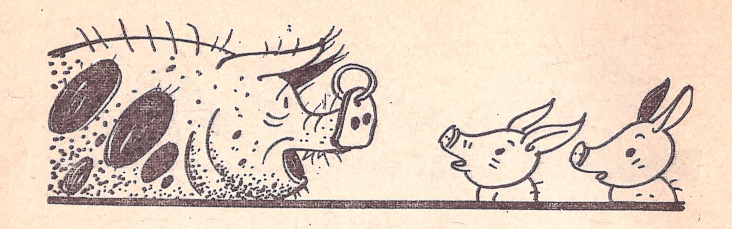
ГРИЗНИ

Раз до Змії Борсук підбіг:
— І як ти можеш жить без ніг?
Тебе ж будь-хто наздожене,
Зубами гострими гризне
І ти загинеш неминуче...
— Ану гризни мене, Борсуче.

●

СПІВАЧКА

Хоч дивно це,
Але одну Лошицю
Співать послали вчитись у столицю.
І ось,
Коли минуло кілька літ,
Вона в село приїхала на звіт.
Іржала скрізь: в кошарі, на конюшні.
А потім з блиском гордості в очах:
— Тепер на зауваження жду слушні.
Чого, скажіть, мені не вистача? —
Старенький Кінь, що слухав теж її,
Тихенько мовив:
— В о з а і ш л е ї.

МОДА

— Чому це дріт в твоєму рилі? —
Питають Льоху Поросята.
— Та тут, сказати б, дітки милі,
В усьому мода винувата...

І справді:
Льоха мала моду
Робити скрізь і всюди
Шкоду.

●

НЕ ЗНАЙШЛОСЬ

Лось — Цапові:
— Тебе, за шкоду,
Я виведу
На чисту воду...
Та всю округу обійшов —
Води такої не знайшов.

КРИТИКА

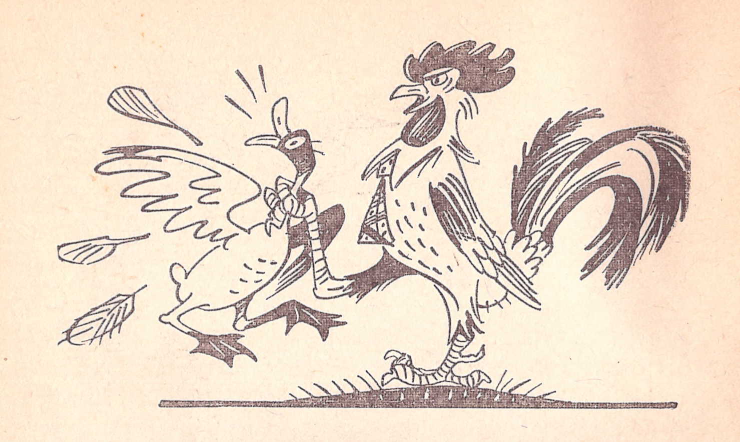
Злетіли в синє небо Журавлі,
А їм услід гука Лисиця:
— Не відривайтеся від матері-землі,
Так не годиться!

ПЕНЬ

У лісі
Все буяло і цвіло.
І навіть Пня
Травою заплело.
— Усе це марно,—
Пень почав бурчати
І ту травицю поучати:
— Ти не радій,
До сонця не тягнись —
Однак пожовкнеш
І згниєш колись.
Послухай вже мене старого...

Стрічав я
«Теоретика» такого.

СУЧАСНИЙ ПІВЕНЬ

Коли б пташині збори не зібрали,—
Індика й Півня там критикували.
Індик завжди обурювавсь безмежно
І критикам доводив протилежне.
А Півень — як нічого не бувало,
Все кукурікав: — Справді хиб чимало
У мене є. Але організуюсь,
Все виправлю,
Навчусь,
Перебудуюсь,
Підвищу значно свій, сказати б, рівень..

Тепер скубе вже інших отой Півень.

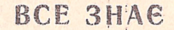
●

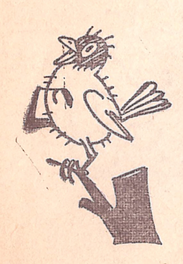
БАЗІКА

Снувала в квітнику Бджола.
Аж тут Сорока:
— Як діла?
Спочинь, на світ цей подивися...
А та снує назад, вперед —
Турбується, шукає мед.
Сорока ж їй:
— Чого ти злишся?

Базікам завжди так здається:
Хто мовчки трудиться, той дметься.

ВСЕ ЗНАЄ

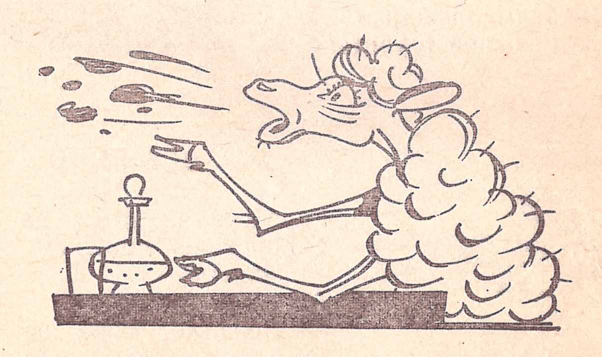
Горобеня з'явилося на світ
І Горобчисі пікнуло:
— Привіт! —
А та:
— Тихенько, любе, не кричи,
Бо Кіт он ходить...
— Знаємо, не вчи!

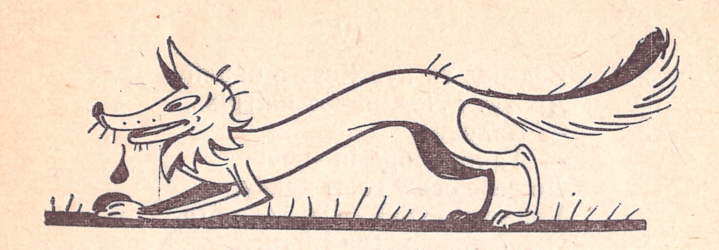
ОВЕЧКА

Овечка,
Де б лиш не була,—
Заводить мову про Вола:
— Лайдак. Такий він і сякий.
Повільний, неповороткий.
Стоїть на місці і дріма.
На більше — розуму нема...

Овечки є такі. Вони
Все інших лають без вини.
Крім них, усі на світі — сірі...

Ті ж Моськи,
Тільки в іншій шкірі.

АЖ ТУТ...

I

Лисичка підкрадалася до Курки,
Аж тут і Слон, неначе на біду..
— Зловити хочеш? — запитав руду.
— Та ні, ми з нею граємось у жмурки.

II

В гаю Вовчисько доїдав Козу,
Аж тут Ведмедя наднесло, Бурмила...
— Убив?!
— Та ні, ось ратиці гризу:
Сама втекла, а ратиці — лишила.

III

З Курчатком Яструб в поле поспіша...
Аж тут — Орел:
— Ах, бісова душа,
Украв?!
— Та ні, блукало у садочку,
Я підхопив і вдвох шукаєм Квочку.

IV

Ведмідь тягнув Козу в барліг,
Аж тут і Лев, немов на гріх...
— Задрав?!
— Та ні, добра їй зичу:
До себе ось у гості кличу,
Вона ж — убий — не хоче йти,
Ото й доводиться тягти.

V

Шакали
Спритно патрали Теля,
Аж тут і Лев...
Де взявся? Звідкіля?..
— Задрали знову?! —
Розпочав кричати.
А ті:
— Та ні, скорочуємо штати!

Пучок колючок

ЖИТТЯ — МАЛИНА

Ну, як живеш? —
Пита Павло Івана,—
— Та добре все,
Дружина лиш погана:
Не випий, не спізнись
Увечері додому,
Бо зразу — сварка, крик...
Не зичу, брат, нікому...
— Тю-тю, дурний,
Дійшов, дивлюсь, до краю.
А я от, брате, п'ю собі, гуляю.
Життя у мене, голубе,— малина!
— Дружина ж як?
— Нема. Втекла дружина.

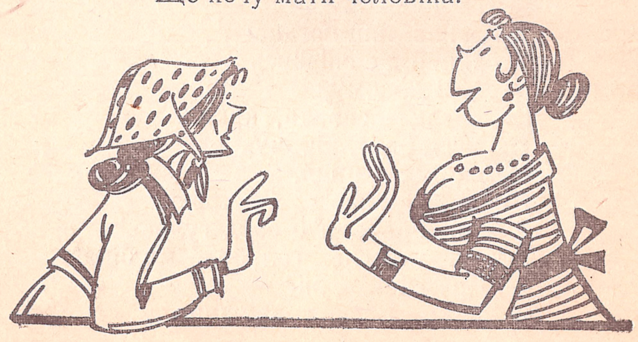
НАДОЛУЖИТЬ

Пісня тишу сільську уночі розірвала:
«Рідна мати моя, ти ночей не доспала...»
— Та вгамуйтесь,— прокинувся сторож Панас,—
Я уже відісплю і за неї, й за вас.

ТАТО Є

— Не йди за Гриця,— дочці мати,—
Бо він поганий буде тато.
— Я маю тата,— мовить Віка,—
Ще хочу мати чоловіка.

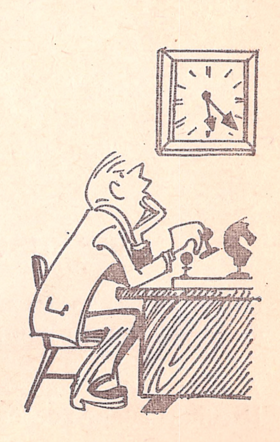

ПІСЛЯ РЕВІЗІЇ

— До ревізії усе було на місці,—
Скаржився збентежений Кузьма,—
А тепер —
Боргів карбованців на двісті,
Коньяку два ящики нема...

ОСТОГИДЛИ

Син
З роботи зустрічає
Радо свого тата.
Ще здаля йому гукає:
— В шахи будем грати! —
Тато дивиться в скорботі
На свою дитину:
— Вони мені на роботі
Остогидли, сину.

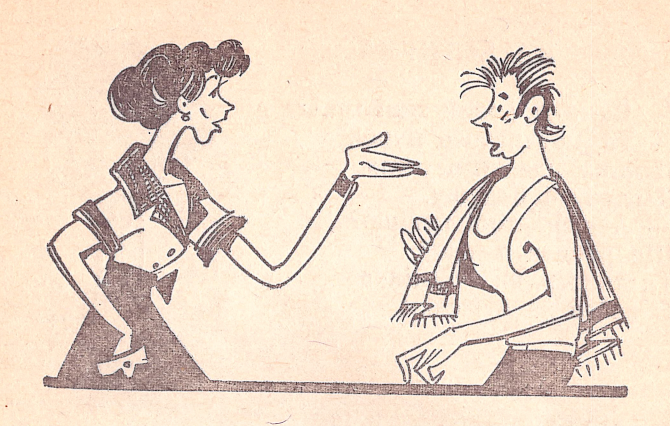
ЧАДО ПІДРОСТАЄ

Лише п'ятнадцять років
сину —
Вже з батька вимага машину,
Транзистор вимагає з мами.
Не купиш — совае ногами.

Як совае, то не страшне —
Ось швидко тупати почне...

НЕ ПІЗНО

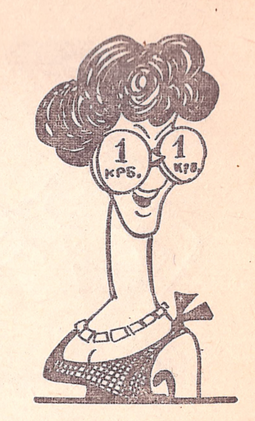
Пита дружина мужа грізно:
— Чому це ти прийшов так
пізно?
А той: — не пізно, жінко, ні —
Ще встигнеш все сказать мені.

НЕ ВСЕ ОДНО

Скаржиться синок батькам
На свою дружину:
— Я кажу одверто вам:
Розлучуся, кину!..
Ну й характерець! Страшне!
Дикий і сумбурний —
Нині вранці он мене
Обізвала дурнем.
— Розлучатись — негаразд,—
Мовив батько журно,—
От і я тебе не раз
Називаю дурнем...
— А хіба це все одно? —
Син його питає,—
Знаєш ти мене давно,
Вона ж рік-но знає.

НЕ ВСТИГЛА

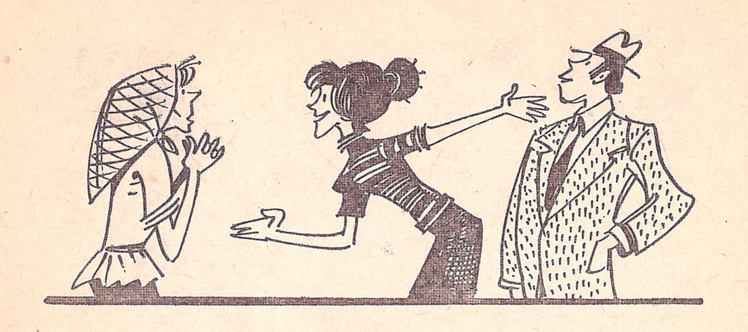

— Як тобі новий знайомий?
— Та, признатись мушу,
Я йому іще не встигла
Заглянути в душу.
— А душа тобі навіщо?
Що робити з нею?
Ти дивись, чи є копійка
В нього за душею.

НЕ ЗБАГНЕ

Невтямки
Малому Борі:
Як це взимку
У коморі
Можна було його тата
На гарячому спіймати.

ПОРАДУВАЛА

В хату радо вбігла Дуся
Із хлопчиною чужим:
— Познайомтеся, матусю,
Розписалися ми з ним! —
Мати сплеснула руками:
— Як це, донечко? Чому?
— Мо' не хочете ви, мамо?
Я розлучення візьму.

ПОЗИЧАЄ

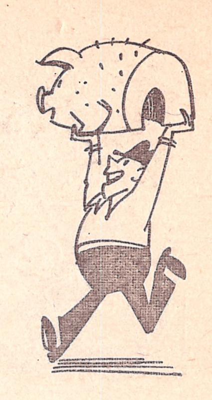
— Позичте грошей, з пенсії — віддам, —
Сусіду просить парубок Адам.
А той здивовано запитує Адама:
— Ти вже на пенсії?!
— Та ні, не я, а мама.

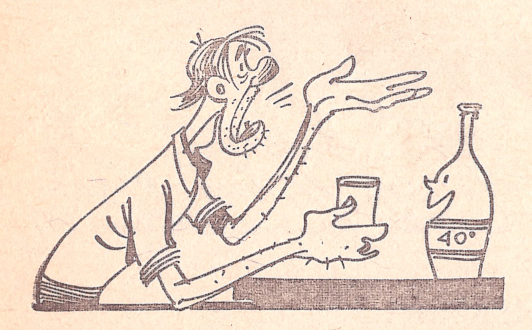
НОВИНКИ

Запитали в продавщиці —
Молодої жінки:
Які у вас в новім році
З'явились новинки?
— О, новинок є чимало!
Вчора наша Катя
Десь дістала модні туфлі,
А Галина — плаття.
А сьогодні відпустили
З магазину Нату —
Мріє дівчина придбати
Шубу волохату.

ПОДАРУНОК

— У матусі ми були,
Подарунок відвезли...
— А який?
— Панчохи.
— Що ж матуся вам дала,
Як ви їхали з села?
— Половину льохи.

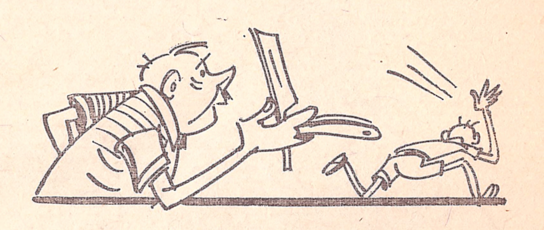
ГІРКЕ

Кричав Данило п'яний отаке:
— Яке життя на світі цім гірке!
— А ти хотів,— гука дружина з хати,—
Хлистать гірке й життя солодке мати?!

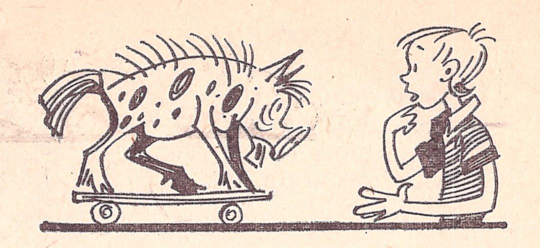
КРАЩИЙ ДРУГ

— А, кращий друг!
Привіт тобі й
любов!
— Чи гроші є?
— Нема.
— Ну, будь здоров!

ТЕЖ ПРИЧИНА

Прибіга сусідський хлопець
До дядька Микити:
— Чи не зможете ви, дядьку,
Мене поголити?
— Зможу, хлопче.
— А вмієте? Усе, як годиться?
— Ні, не вмію, та на комусь
Треба ж мені вчиться.

УСТАМИ ДИТИНИ...

Купили хлопцю іграшку — коня,
А він усе кричить:
— Свиня! Свиня! —
І я хлопчину, браття, не виню —
Той кінь і справді схожий на свиню.

ВІДМОВА

Голова Килині
каже у саду:
— Я до твого серця
кладку прокладу...
— Хто ж тобі повірить?
Он вже стільки літ
Люди через річку
ходять прямо вбрід,
Бо у тебе серця
ой нема, видать,
А до мого хочеш
кладку прокладать.

ПОЧАТКІВЕЦЬ

Початкуючий поет
Не передплачує газет,
А ті, де вірш його бува,
Закупля десятків два.

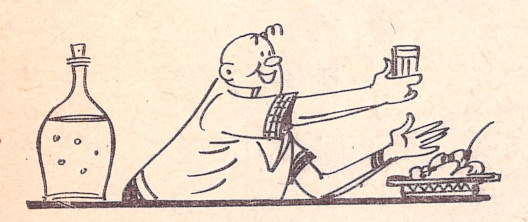
ОРИГІНАЛЬНО

Зустрілися дві подружки.
Стали під парканом.
Ада каже: — Захопилась
Я одним романом...
— Та невже?! Оригінально! —
Вигукнула Лора,—
Ну а в мене отой самий —
Довгопатлий Жора.

РОЗМОВА

— Хочу взяти, чоловіче,
В магазині шубку.
—В тебе їх уже чотири —
Не вийде, голубко.
— Як не вийде? Що ти мелеш?
Я уже відклала...
— Відкладати дуже легко,
Та цього замало.
— Схаменися, азіяте,
В хаті вже та шуба.
— Так я й думав, та хотілось
Подражнитись, люба.

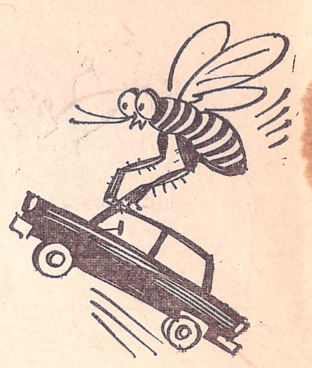

Є ПРИЧИНА

Купила мати кепку сину.
Хороша кепочка, нова,
А батькові лиш дай причину—
Вже днів чотири прилива.

СИЛЬНІ БДЖОЛИ

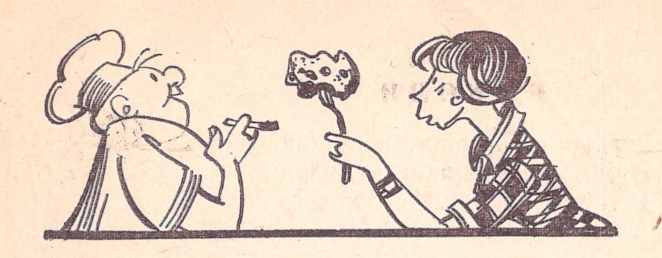

— Тату, тату!
— Що там, сину?
— Бджоли донесуть машину?
— Ні, вони ж такі малі.
— А для дядька он Миколи,
Що стеріг колгоспні бджоли
Принесли вже «Жигулі».

ГОРЕ СТУДЕНТА

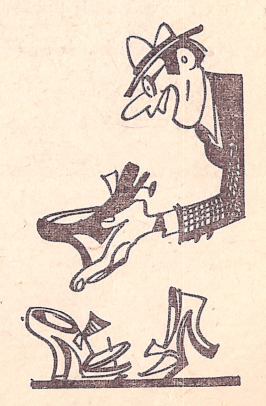
— Чому це ти,— питають Гната,—
Так тяжко враз засумував?
— Просив на книги грошей в тата,
А він книжки мені прислав.

НЕ ПЕРША

Тітка Клава до кухаря
В їдальні підходить:
— М'ясо пробую жувати,
Але... не виходить.
— Чим же ми вам допоможем?
Ми ж тут не дантисти!
Оцей кусень ви вже п'ята
Не можете вгризти.

ПЛАН І ЯКІСТЬ

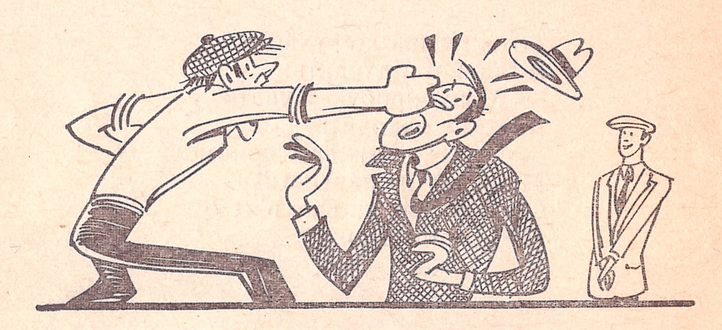

На фабриці
Жіночого взуття
Не відстають
Від плану, від життя.
Лиш у взутті,
Що людям продають,
Завжди чомусь
Підошви відстають.

ХВОРІЄ

— Хворію серцем, добрі люди,—
В лікарні скаржився чоловік
І тикав пальцем себе в груди..,
Але чомусь у правий бік.

НАКЛЕП

— Вчора злочин ви вчинили,—
Каже слідчий юнаку,—
Вчора з другом ви побили
Чоловіка у садку...
— Це неправда! Я не бився.
Наклеп це на мене знов:
Друг мій бив, а я дивився,
Щоб дружинник не прийшов.

ФАНТАСТИКА

— Це фантастика, це чудо,—
Вигукнув учитель,—
Пересадку серця людям
Почали робити.
— Це не чудо,— враз піднявся
Другорічник Слава,—
Мені татко нахвалявся
Навіть розум вставить.

ШЕПНУЛА

Батькам своїм
Гука малий Андрій:
— Несіть сюди
Книжки мої мерщій!..
Почувши це,
Шепнула батьку мати:
— Людьми, напевно, буде
керувати.

СКЛЕРОЗ

Він може про права людини
Вам говорити дві години.
А запитай його всерйоз:
— Які ж обов'язки?
Склероз...

КОЛЬОРИ

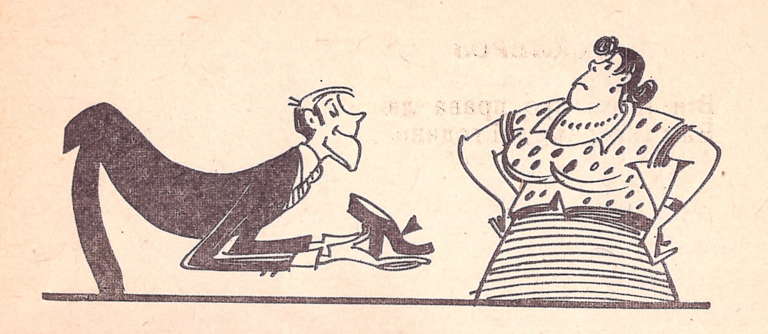

Коли «Рожеве» пив Максим —
Був світ рожевий перед ним.
А в витверезник як попав,
Світ зразу сірим-сірим став.
Аж чуб в Максима — догори...

Мінливі кляті кольори.

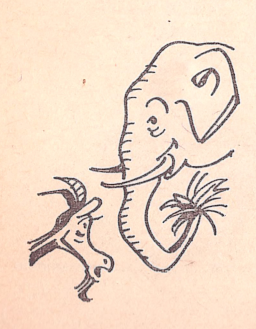
У КНИГАРНІ

Зайшла якось до книгарні
Молода дівчина:
— Чи є «Анна Кареніна»
У вас в магазині?
— Ні, нема у нас такої,—
У відповідь чує,—
Якась Ганна у сусідній
Крамниці торгує.

ПРАКТИЧНА ВЕРБА

Лозина Дуба покохала.
Про це Верба-матуся взнала
Та й почала (що значить — мати!)
Дочку на розум навертати:
— Що?! Ти і — Дуб?! Та боже крий!
Забудь його! — він не гнучкий!
Аби прожити гарно, знай:
Гнучкого мужа вибирай.

ЗРАЗУ

Коли із лісу до господи
Могутній Слон тягав колоди,
То у той час, немов на зло,
Ніде нікого не було.
Як став жувати сіна віз,—
Прибігло зразу десять Кіз.

СЛУШНЕ ЗАПИТАННЯ

— Напився знов?
Та очі ж де твої?!
— Чого кричиш?!
Я випив за свої!
— Нехай і так,
Хай за свої ти п'єш,
Навіщо ж нерви
Ти чужі псуєш?!

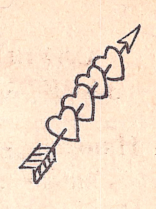

НА ВИРУЧКУ

— Куди ви, тітко?
— До дочки,
Бо ходять, чую, балачки:
Від мужа хоче геть піти.
Оце біжу допомогти.

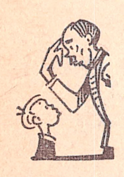

МУКИ КОХАННЯ

— Я першу так люблю дружину,—
Міркує Сава на ходу,—
Що, мабуть, цю четверту, кину
І знов до першої піду.

ВИХОВАТЕЛЬ

— Ну де ти бачив підлість отаку?! —
Кричить татусь на сина свого Васю,—
Ударить дівчинку,
Та ще й при всьому класі!
Хіба не міг десь в темному кутку?

ПРО ПАМ'ЯТЬ

— Коли тебе я бачу, Раю,
Про все, кохана, забуваю...
— Я — навпаки: ось довелось зустріти
І я згадала: в тебе — жінка, діти...

ЗАВБАЧЛИВИЙ

Доводиться йому зайти в крамницю —
Він просить
Книгу скарг і пропозицій.
Як вийде похвала із-під пера,
Тоді уже товари вибира.

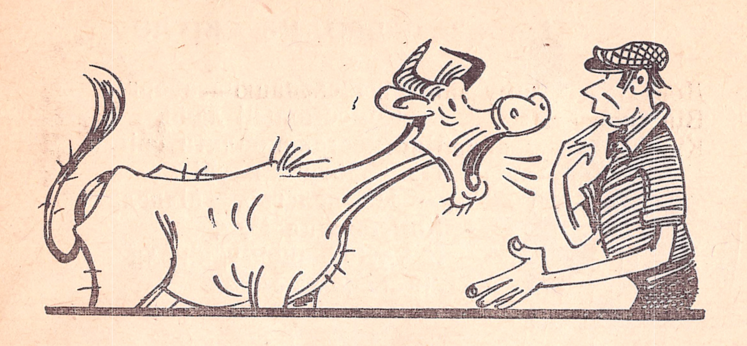
НАВЧАЄ

Батько сина вчить: — Ти ж знай:
П'єш горілку — розум май...
— Як же мати? — син питає,—
Вона ж розум одбирає!

«ХАБАРНИК»

Монтеру вчора тітка Женя
За «труд» червінця — тиць в кишеню.
І всім розказує тепер:
— Ну і хабарник той монтер!

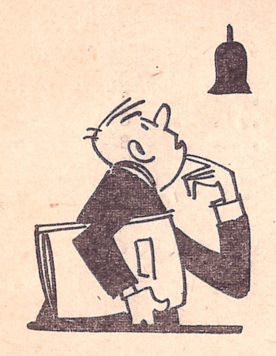
НЕ ТУДИ

Вже завферми чуба рве:
— Що це за корова?
Сіна їй даю — реве,
Силосу даю — реве,
День ревіть готова...
Хтось гука: — Ти дай води!
— Тю-у-у, а я і не туди.

ДОСВІДЧЕНІСТЬ

— Одружений?
— Ще ні.
— Одружуватись час.
— Ет, встигну ще:
Мені не перший раз!

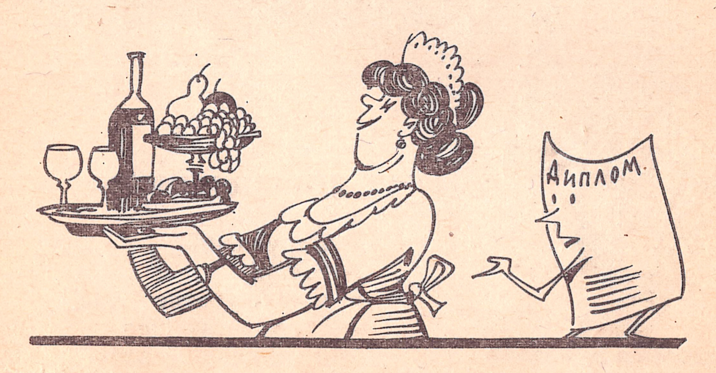

ПРОЛИВ СВІТЛО

Голова сказав на зборах:
— Комсомольці любі,
Час настав пролити світло
На роботу в клубі...
— Це нелегко,— підвелася
Комсомолка Рая,—
В клубі нашому ніколи
Лампочок немає.

У ПОШАНІ

Вчительський диплом у Тані,
А працює... в ресторані.
— В чому ж річ? — питають Таню,—
— Нині всякий труд в пошані.

ЗМІСТ

ПУЧОК БАЄЧОК

ПУЧОК КОЛЮЧОК

Ціна 10 коп.

БІБЛІОТЕКА
„ПЕРЦЯ“
№ 256